

Kız ve Lama

Çınar BİBER

Kız ve Lama

Çınar BİBER

Emma otobüsten indi ve samanının tatlı kokusunu içine çekti. Halasının çiftliği önünde uzanıyordu; gıdaklayan tavuklarla ve kocaman kırmızı bir ahırla doluydu. Halası Rosa kapıda el sallıyordu, hasır şapkası güneşe karşı yana eğilmişti. 'Hoş geldin, Emma! Sana bir sürprizim var.' Emma'nın kahverengi gözleri merakla parladı.

Ahırın arkasında, yumuşak mavi bir başlık takmış, uzun boylu, krem beyazı bir lama duruyordu. 'Bu Pebble,' dedi Halası Rosa. Pebble başını yana eğdi ve uzun kirpiklerini kırpıştırdı. Emma kıkırdadı. 'Ne kadar da tüylü!' Pebble, Emma'nın hardal rengi tulumunu kokladı ve usulca mırıldandı. Emma içinde sıcak bir parıltı hissetti—belki bu lama arkadaş olmak istiyordu.

Halası Rosa, Emma'ya avucunu düz tutarak bir tutam samanı nasıl uzatacağını gösterdi. 'Hayvanlar nazık bir bakım ister,' dedi. Pebble samanı kemirdi, koyu renkli gözleri sakın ve sevecendi. Emma dikkatle izledi. Pebble'ın kulaklarının her yeni sese doğru kıpırdadığını fark etti. 'Her şeye meraklı,' diye fısıldadı Emma. 'Tıpkı benim gibi,' diye düşündü.

Ertesi sabah Emma, Pebble'ı çitin yanındaki boş bir kutuyu koklarken buldu. Lama burnuyla kutuyu dürttü, sonra umutla başını yana eğip yukarı baktı. 'Oynamak istiyorsun, değil mi?' diye güldü Emma. Ama Pebble'ın boynunu çok hızlı okşamaya çalışınca lama geri çekildi. Emma, Halası Rosa'nın sözlerini hatırladı: önce nazık bir bakım gelir.

Emma kořup Halası Rosa'yı buldu. 'Pebble oynamak istiyor ama bunu güvenli bir şekilde nasıl yapacağımı bilmiyorum,' dedi. Halası Rosa gülümsedi, gülümseme çizgileri kırıştı. 'Ona bazı zenginleştirme etkinlikleri hazırlayalım—onu mutlu ve güvende tutacak, keşfedilecek eğlenceli şeyler.' Emma'ya kanvas bir alet kemeri verdi ve birlikte kutular, saman ve birkaç basit engel topladılar.

Önce içlerinde saman olan bir sıra karton kutu kurdular. Pebble yavaşça yaklaştı, tüylü tepesi sallanıyordu. İlk kutuyu kokladı, sonra burnunu içine soktu. 'Keşfediyor!' diye sevindi Emma. Pebble ağzını samanla doldurup mutlu mutlu çiğnedi. Bir sonraki kutuya geçerken mavi başlığı şingirdadı.

Sonra Halası Rosa, Emma'ya iki direk ve bir ipten basit bir engel yapmayı gösterdi. 'Pebble'a bunun üzerinden geçmeyi öğreteceğiz,' dedi. Emma ipi sabit tutarken Pebble önce bir uzun bacağını, sonra diğerini kaldırdı. Lama tereddüt etti, sonra gururlu küçük bir mırıltıyla üzerinden geçti. 'Başardın!' diye el çırttı Emma. Pebble bu övgüyle kulaklarını dikti.

Sağlam ahşaptan yapılmış küçük bir platform eklediler. Pebble onu kokladı, sonra bir ayağını üstüne koydu. Emma sabırla bekledi, Pebble'ın kendi hızında gitmesine izin vermeyi hatırladı. Kısa süre sonra lama tamamen platformun üstünde durdu, bir kraliçe gibi etrafına bakındı. 'Yeni şeyleri keşfetmeyi seviyor,' dedi Emma. Halası Rosa başını salladı. 'Ve sana güveniyor çünkü sabırlısın.'

Her gün Emma ve Pebble birlikte oynadılar. Emma saman kutularına elma dilimleri sakladı ve Pebble hepsini buldu. Engel parkurunda çalıştılar ve Pebble daha cesur ve daha zıpızp oldu. Emma, Pebble'ın işaretlerini okumayı öğrendi—kulağın bir kıpırdaması 'Emin değilim' demekti ve yumuşak bir mırıltı 'Mutluyum' demekti. Dostlukları her nazik anla birlikte büyüdü.

Bir öğleden sonra Emma, Pebble'ın çitin yanında sessizce durup diğer hayvanları izlediğini fark etti. 'Ne oldu, kızım?' diye sordu Emma. Pebble alçak bir mırıltı çıkardı ve Emma'nın omzuna burnunu dayadı. Halası Rosa açıkladı: 'Lamalar sürü hayvanlarıdır. Sen burada değilken yalnız hissediyor olabilir.' Emma uzun uzun düşündü. 'O zaman ona da bir arkadaş yapalım—güvenli bir ayna ya da yumuşak bir radyo?'

Halası Rosa, Emma'ya Pebble'ın ağılının yanında yumuşak müzik çalan nazık bir radyo kurmasına yardım etti. Ayrıca Pebble'ın başka bir lama—kendi yansımasını—görebilmesi için büyük bir ayna yerleştirdiler. Önce Pebble başını yana eğdi, meraklandı. Sonra yakınında durdu, sakin ve huzurlu. 'Daha mutlu görünüyor,' dedi Emma. Halası Rosa gülümsedi. 'Neye ihtiyacı olduğunu anladın. İşte gerçek dostluk bu.'

Emma öğrendiklerini paylaşmaya karar verdi. Pebble'ın kutularla ve engellerle oynadığı resimler çizdi. 'Diğer çocuklar için bir rehber yapalım,' dedi. Halası Rosa basit ipuçlarını yazmasına yardım etti: yavaş hareket et, avucunu düz tutarak saman uzat ve hayvanın kendi hızında keşfetmesine izin ver. Buna 'Pebble'ın Oyun Kitabı' adını verdiler.

Rehber bitince Emma onu yüksek sesle Pebble'a okudu. Lama başını yana eğmiş dinledi, sanki her kelimeyi anlıyordu. 'Buna sen ilham verdin,' dedi Emma ona. Pebble mırıldandı ve burnuyla kitapçığı dürttü. Emma güldü. 'Belki saman kutuları hakkında bir sayfa eklemek istiyorsun!' Sıcak öğleden sonra güneşinde birlikte oturdular.

Emma'nın çiftlikteki son gününde Pebble'a nazıkçe sarıldı. 'Seni özleyeceğim,' diye fısıldadı. Pebble yumuşak çenesini Emma'nın omzuna dayadı. Halası Rosa fotoğraf göndereceğine ve zenginleştirme oyunlarına devam edeceğine söz verdi. 'Bana bakım hakkında çok şey öğrettin,' dedi Emma. 'Ve Pebble bana birbirimizi anlamaya zaman ayırdığımızda dostluğun büyüdüğünü öğretti.'

Eve dönünce Emma, Pebble'ın Oyun Kitabı'nı sınıfıyla paylaştı. Öğretmeni çok sevdi ve Emma'yı kitabı daha küçük çocuklara okumaya davet etti. Emma, Pebble'ın engellerin üzerinden geçtiği ve kutuları kokladığı resimleri gösterirken gülümsedi. 'Hayvanların da bizim gibi duyguları var,' dedi. 'Nazik ve sabırlı olduğumuzda arkadaşımız olurlar.'

O gece Emma, mavi başlıklı ve tüylü tepeli Pebble'ın fotoğrafına baktı. Her neşeli anı hatırladı—saman kutularını, engel parkurunu, yumuşak mırıltıları. Dostluğun bir bahçe gibi zamanla ve özenle büyüdüğünü biliyordu. Ve Pebble'ı yeniden ziyaret etmek, yeni maceralara ve nazık bir anlayışa hazır olmak için sabırsızlanıyordu.